

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/70/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119266922
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6119266922.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., sídlo: Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 1.931,82 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 14Csp/74/2019-225 zo dňa 26. októbra 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.931,82 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.931,82 eur od 15.06.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 7 ods. 1 a 2, § 11 ods. 2, § 19 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), vecne tým, že žalobca pri poskytovaní úveru žalovanému súdu nepreukázal akým spôsobom zisťoval schopnosť splácať úver. Zo zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ bol zamestnancom v spoločnosti Albatros spol. s r.o. od 07/2007 s čistým mesačným príjmom 1.000 eur. Príjem jeho partnerky bol vo výške 320 eur a počet vyživovaných detí 0. Na výzvu súdu v tomto smere reagoval podaním z 27.01.2020 (čl. 138), ktoré doplnil podaním z 10.03.2020 (čl. 150), kde uviedol, že pri posudzovaní bonity v registri Solus klient nebol uvedený, verifikácia klienta nebola, verifikácia zamestnávateľa nebola, dokumentácie klient nepredložil k posúdeniu; so záverom - výpočet bonity skončil s kladným výsledkom umožňujúci klienta zadlžiť. Klient u nich mal už dva riadne splatené úvery, jeden bol tiež revolvingový. Tiež rozvinul svoju teóriu k poslednej vete ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom zastáva názor, že „zo spojky alebo vyplýva zámer zákonodarcu ponechať možnosť skúmania bonity dvoma spôsobmi nezávisle od seba - a to buď výlučne overením dokladov o výške príjmu, rodinnom stave a pod. alebo len nahliadnutím do databázy dlžníkov, pričom nie je vyžadované súčasne splnenie oboch predpokladov.“

Z vykonaného dokazovania je však zrejмый záver, že pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať žalobca nemal preukázanú ani výšku mesačného príjmu dlžníka za primerané obdobie pred poskytnutím

úveru, rovnako tak nemal preukázané a ním ani neboli zisťované ani jeho výdavky. Žalobca netvrdil a ani nepreukazoval, že by využil zákonom predpokladanú možnosť žiadať dlžníka ako spotrebiteľa, aby poskytol úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca v konaní tiež netvrdil a ani nepreukázal, že by akýmkoľvek spôsobom skúmal výšku výdavkov žalovaného a jeho rodiny a vplyv týchto výdavkov na posúdenie jeho spôsobilosti splácať daný úver.

Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

Dôsledkom vyššie uvedeného je tak záver súdu, že v zmysle § 11 ods. 2 v spojení s § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca pred poskytnutím úveru ako veriteľ neposúdil so zákonom vyžadovanou odbornou starostlivosťou bonitu klienta prostredníctvom preukázania hlavne jeho príjmu, výdavkov a rodinného stavu, čo je potrebné považovať za hrubé porušenie povinnosti zisťovania bonity klienta s odbornou starostlivosťou vedúce súd k záveru, že poskytnutý úver je bez úrokov a poplatkov. Opísané zistenia súčasne vedú súd k záveru, že žalobca nebol oprávnený úver predčasne (jednorázovo) zosplatniť, pretože pri posudzovaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver žalovaným ho nežiadal o preukázanie v tomto smere rozhodujúcich skutočností.

Žalobca ako veriteľ teda nebol ani oprávnený úver zosplatniť, keďže aj táto sankcia vyplýva veriteľovi z § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v prípade, ak pri posudzovaní bonity dlžníka pred poskytnutím spotrebiteľského úveru veriteľ nekoná s odbornou starostlivosťou zakotvenou v § 7 označeného zákona. Žalobcom vykonané zosplatnenie úveru tak považuje súd v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné.

Tunajší súd ďalej vo svojom prvom rozsudku poukázal na § 17 ods. 1 ZoSÚ, z ktorého vyplýva, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Z uvedeného potom vyplýva, že v tomto prípade spôsobilým predmetom postúpenia mohla byť iba pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona a priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v Zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Keďže žalobcom nebolo v konaní preukázané ani naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch (splatnosť postupovanej pohľadávky v čase jej postúpenia), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné. S ohľadom na túto skutočnosť súd dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené právo v tomto konaní, mu preto nie je možné priznať.

Žalobca teda neunesol svoje dôkazné bremeno, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, a preto súd žalobu zamietol.

Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Trnave zrušil pôvodný rozsudok tunajšieho súdu uznesením sp. zn. 23CoCsp/26/2020-199 z 30.11.2020 a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie.

Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal posudzovaním bonity podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, pričom dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca postupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity, a teda je možné uzavrieť, že v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ nebol oprávnený úver jednorazovo zosplatiť (odsek 45 uznesenia KS TT).

Odvolací súd vytkol tunajšiemu súdu, že uzavrel, že žalobcom neboli preukázané zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, bez bližších skutkových záverov. Neuviedol, na základe čoho, akých konkrétnych skutkových okolností dospel k záveru, že žalovaná pohľadávka nebola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie, že nedošlo k postúpeniu pohľadávky po uplynutí konečnej splatnosti úveru, na ktorú skutočnosť poukazoval, preto je možné dospieť k záveru o nepreskúmateľnosti jeho rozhodnutia.

Podľa žalobcu vec je potrebné posudzovať podľa § 563 OZ. Na daný vzťah sa nemôže aplikovať ani § 11 odsek 2 ZoSÚ prvá veta, a to z dôvodu, že pri revolvingovom úvere nemožno žiadať o vrátenie celého úveru považovať za vyhlásenie okamžitej splatnosti. Poukázal na uznesenie KS v Košiciach sp. zn. 5Csp/53/2020 zo dňa 31. 05. 2021 a uznesenie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/1/2021. Čo sa týka postúpenia pohľadávky, podľa žalobcu pohľadávka bola v zmluve riadne identifikovaná a platne postúpená. Rovnako tak postúpenie bolo v súlade s § 17 odsek 1 ZoSÚ. Podľa § 563 OZ sa postupovala splatná pohľadávka a to po jej splatnosti. A pre prípad postupu podľa § 565 OZ, je potom podľa názoru žalobcu dôvodné priznať splatné splátky do času vyhlásenia rozsudku.

Žalobca argumentoval, že v danom prípade (revolvingový úver) absentovala dohoda o splátkach. Dlžník mohol čerpať úver v ľubovoľnej výške (aj opakovane), a tento v ľubovoľnej výške a čase splácať, s jedinou podmienkou, že minimálne musel mesačne splatiť čiastku 4 % z aktuálnej dlžnej sumy, najmenej 12,- eur. Vzhľadom na tieto špecifiká revolvingového úveru nie je možné uzavretie dohody o splátkach

a teda sa ani nemôže aplikovať § 565 OZ, keďže plnením v splátkach sa rozumie dohodnuté plnenie podľa dohody o splátkach.

S týmto záverom sa súd nestotožnil. § 565 OZ sa aplikuje vždy, ak ide o „plnenie v splátkach“. Aj v prípade revolvingového úveru je nesporné, že dlžník čerpaný úver spláca postupne po častiach, a teda v splátkach. V tomto kontexte je irelevantné, že dlžník môže splatiť úver i naraz, ako i to, že môže úver opakovane čerpať. Podstatné je, že má právo splácať poskytnutý úver postupne, pričom vyhlásením okamžitej splatnosti (alebo vyzvaním na splatenie celého dlhu), stráca výhodu splátok (súd poznamenáva, že práve strata výhody splátok ako výrazný zásah do sféry dlžníka je dôvodom legislatívnej úpravy v § 565 a § 53 ods. 9 ObchZ, rovnako tak i § 11 ods. 2 prvej vety ZoSÚ). Nie je zrejmé, na základe akého výkladu žalobca dospel k záveru, že pojem „plnenie v splátkach“ treba vykladať iba ako fixné splátky podľa dohody o splátkach. Nie je tomu tak. § 565 OZ sa aplikuje na akékoľvek plnenie, kde dlžník má právo plniť v splátkach. Ak zákon uvádza „len ak to bolo dohodnuté“, potom je gramatickým výkladom zrejmé, že ide o dohodu o práve zosplatiť úver a nie o dohodu o splátkach. Na dôvažok súd poznamenáva, že v danom prípade existovala dohoda o splátkach. Bola vyjadrená v zmluve (kolonka 41. Výška mesačnej splátky: 4% z dlžnej čiastky) v spojení s Hlavou 5 § 8 Úverových podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. pre Clubcard kreditnú kartu Premium, kde je uvedené: „Výška pravidelnej mesačnej splátky je stanovená ako percentuálna časť nesplatennej dlžnej čiastky (t.j. výška vyčerpaného nesplateného úveru spolu s dlžnými poplatkami a dlžnými úrokmi a príp. sankciami) k poslednému dňu zúčtovacieho obdobia. Výška pravidelnej mesačnej splátky sa mení v závislosti od výšky nesplatennej dlžnej čiastky. V prípade, že takto vypočítaná výška splátky by bola nižšia ako 12 EUR (tzv. splátkové minimum), platí, že splátka je vo výške splátkového minima s výnimkou prípadu, kedy celková dlžná čiastka bude k poslednému dňu zúčtovacieho obdobia nižšia ako 12 EUR. V takom prípade je splátka RÚ vo výške nesplatennej dlžnej čiastky.“ Ide teda o dohodu o splátkach, resp. dohodu o splatení úveru po častiach (splátkach). Jediným rozdielom oproti klasickému splátkovému kalendáru je plávajúca výška splátky, čo zodpovedá charakteru daného úveru. Je irelevantné tvrdenie žalobcu, že v danom prípade nevyhlásil okamžitú splatnosť, ale len vyzval k splateniu celého úveru. Je nepodstatné, ako veriteľ nazve úkon, ktorým dlžníka vyzve na okamžité splatenie úveru. Súd zároveň poznamenáva, že aj sám veriteľ vo svojich všeobecných podmienkach na viacerých miestach pracuje s pojmom „predčasná splatnosť úveru“. Medzi predčasnou splatnosťou úveru a okamžitou splatnosťou úveru nie je žiadny rozdiel (o.i. aj s poukazom na ustanovenia § 54 OZ). Podstata je rovnaká - strata výhody splátok. Aj z týchto dôvodov preto nemôže argumentácia žalobcu obstáť. Súd preto uzavrel, že na daný vzťah sa bez akýchkoľvek pochybností aplikuje § 565 OZ a rovnako tak i § 53 ods. 9 OZ a § 11 ods. 2 ZoSÚ.

Z hľadiska posúdenia žaloby je tak v prvom rade potrebné zodpovedať otázku, či žalobca, resp. jeho právny predchodca, bol oprávnený okamžite zosplatiť predmetný úver. Súd vo svojom prvom rozsudku uzavrel, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ a rovnako tak nebol oprávnený zosplatiť úver v zmysle § 11 ods. 2 prvej vety ZoSÚ pre nedostatočné skúmanie bonity. Súd zdôrazňuje, že rovnako odvolací súd v zrušujúcom uznesení dospel k záveru, že žalobca, resp. jeho právny predchodca, nebol oprávnený úver jednorazovo zosplatiť podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ z dôvodu, že nepreukázal postup s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného. Na tomto závere tunajší súd zotrváva a ďalej uvedená argumentácia vychádza zo záveru, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený zosplatiť úver Výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 30. 04. 2016, a to pre rozpor tohto úkonu so zákonom (§ 39 OZ).

Neplatnosť okamžitého zosplatenia úveru však nespôsobuje zánik práva veriteľa na zaplatenie jednotlivých splátok (súd zároveň poukazuje na § 54a OZ). Je preto potrebné posúdiť, či žalobcovi možno priznať nárok voči žalovanému z titulu jednotlivých splátok. Žalobca podal žalobu na základe toho, že pohľadávka veriteľa na neho mala prejsť Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 06. 2017. Zmluva o postúpení pohľadávky je dvojstranným právnym úkonom, ktorý musí spĺňať všeobecné náležitosti právneho úkonu. Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Podľa § 37 ods. 2 OZ Právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný. Zmluvou o postúpení pohľadávky postupca prevádza svoju pohľadávku (t.j. právo na plnenie voči dlžníkovi) na postupníka. Pohľadávka musí byť v zmluve určite a zrozumiteľne identifikovaná, pričom musí ísť o existujúcu pohľadávku. Pohľadávka je identifikovaná

právnym dôvodom, výškou a splatnosťou. Podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 06. 2017 bola predmetom postúpenia pohľadávka s nasledovnou špecifikáciou (č.l. 25): (i) právny dôvod: zmluva č. 6409011052, (ii) dátum zosplatenia: 30. 04. 2016, (iii) pohľadávka istina: 2 394,20 EUR, (iv) pohľadávka celkom: 3 347,50,- EUR. Ide o jednu pohľadávku s výškou istiny 2 394,20, s jedným dátumom splatnosti (§ 103 OZ). Táto pohľadávka je však odlišnou pohľadávkou od pohľadávok veriteľa na úhradu jednotlivých splátok. Má odlišný právny režim a z právneho hľadiska tieto pohľadávky nemožno zamieňať. Jediné, čo majú spoločné, je právny titul. Ak predmetom postúpenia podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok bola vyššie špecifikovaná pohľadávka po zosplatnení, je právne nepochybné, že predmetom postúpenia neboli jednotlivé pohľadávky na úhradu splátok úveru. Naopak, predmetom postúpenia bola neexistentná pohľadávka, keďže podľa § 565 OZ, § 53 ods. 9 OZ a § 11 ods. 2 ZoSÚ v spojení s § 39 OZ nemohla vôbec vzniknúť (právny predchodca žalobcu nebol oprávnený zosplatiť úver). Preto žalobca nedisponuje platnou pohľadávkou, ktorú by si voči žalovanému mohol v tomto konaní uplatniť. Súd nemohol žalobcovi priznať nárok voči žalovanému ani z titulu splátok, keďže tieto ako samostatné práva/pohľadávky neboli predmetom postúpenia podľa príslušnej zmluvy o postúpení pohľadávok a teda žalobca nie je nositeľom práv z nich vyplývajúcich. Ide o situáciu predpokladanú v § 527 ods. 1 písm. a) OZ.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd zotrval na závere, že žalobca nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby (aj keď na základe iného právneho posúdenia, než bolo uvedené v prvom rozsudku) a preto súd nemohol rozhodnúť inak, než žalobu zamietnuť, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

O trovách súd rozhodol postupom podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v konaní plný úspech, pretože súd žalobu zamietol v celosti. Mal by tak nárok na náhradu trov konania. V konaní si však žiadne trovy neuplatnil a ani z predmetného spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú. Preto mu náhrada trov konania priznaná nebola.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). V odvolaní poukázal na to, že si v predmetnom konaní uplatnil nárok zo Zmluvy revolvingovom úvere č. 6409011052 poskytnutého na základe úverovej zmluvy zo dňa 13.09.2014 (ďalej spolu aj „Zmluva“), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 2.400 eur formou povoleného čerpania z karty. Žalobca tvrdí, že v Zmluve absentovala medzi postupcom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach, čo súd v napadnutom rozhodnutí rozporoval a túto skutočnosť vyhodnotil tak, že dlžník čerpaný úver spláca postupne po častiach, teda v splátkach.

V rámci uvedeného poukazuje na skutočnosť, že posudzovaný druh spotrebiteľského úveru je špecifickým produktom, na základe ktorého žalovaný čerpal peňažné prostriedky, ktoré však bol povinný vrátiť formou vkladov na účet. Vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala dojednanie o termíne konečnej splatnosti je potrebné uzavrieť, že Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú v zmysle čoho jednoznačne vyplýva, že termín konečnej splatnosti čerpania úveru z karty v zmysle vyššie uvedeného nebol jednoznačne určený, a preto je žalobca toho názoru, že postupca si sám stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu žalovaným, a to zaslaním výzvy zo dňa 30.04.2016, ktorou vyzval žalovaného na splnenie dlhu v zmysle ust. § 563 OZ.

Žalobca sa preto nestotožňuje s právnym posúdením súdu, ktorý v odôvodnení rozsudku vychádzal z ust. 53 ods. 9 OZ a ust. § 565 OZ, nakoľko toto ustanovenie zákona sa viaže na plnenie v splátkach a na tento prípad ho nemožno aplikovať.

Žalobca v priebehu konania (na pojednávaní zo dňa 26.10.2021) poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15CoCsp/1/2021 z 23.02.2021. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide

o otázku pravidelných splátok úveru a s tým súvisiace vyhlásenie splatnosti úveru, žalobca poukazuje na skutočnosť, že zmluva o revolvingovom úvere poskytovala žalovanému len možnosť čerpania finančných prostriedkov formou čerpania z karty, pričom bolo na žalovanom aby si sám stanovil kedy, v akej výške a či vôbec bude úverový rámec z karty čerpať, pričom takého dojednanie poskytnutia úveru neumožňuje zmluvným stranám stanoviť termín a výšku pravidelných splátok.

Žalobca sa zároveň nestotožňuje s právnym posúdením súdu, ktorý v bode 37. a 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku o. i. uvádza, že zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená medzi postupcom a žalobcom dňa 14.06.2017 nespĺňa náležitosti právneho úkonu (§ 37 ods. 1,2 OZ) z dôvodu jeho údajnej neurčitosti a nezrozumiteľnosti, a ktorého predmetom je plnenie nemožné. Podľa súdu sa jedná o odlišnú pohľadávku a jediné, čo majú tieto pohľadávky spoločné, je právny titul, pričom išlo o postúpenie neexistujúcej pohľadávky.

V tejto súvislosti žalobca v prvom rade poukazuje na bod II. svojho odvolania, avšak aj pre prípad, že by sa s týmto právnym názorom žalobcu odvolací súd nestotožnil, nemožno podľa názoru žalobcu hľadiť na postúpenie pohľadávky optikou, ktorú zvolil súd v napadnutom rozsudku.

Neurčitosť prejavu treba odlišovať od jeho nezrozumiteľnosti. Nezrozumiteľnosť možno označiť za neurčitosť prejavu po výrazovej stránke; naproti tomu sa neurčitosť prejavu týka jeho obsahovej stránky, lebo spočíva v tom, že prejav nevyjadruje určitú vôľu buď preto, že určitej vôle vôbec nebolo, alebo preto, že určitá daná vôľa nie je prejavom vyjadrená určito. Judikatúra už viackrát vyložila, že vôľa účastníka vtelená do právneho úkonu je prejavovaná určite a zrozumiteľne, ak je výkladom objektívne pochopiteľná, t. j. ak typický účastník v postavení jej adresáta môže túto vôľu bez rozumných pochybností o jej obsahu adekvátne vnímať (porovnaj najmä rozsudok Najvyššieho súdu ČR uverejnený ako Rc 5/2001). Určitosť predstavuje kvalitu obsahu právneho úkonu; právny úkon je neurčitý, ak sa konajúcemu nepodarilo jednoznačným spôsobom stanoviť obsah vôle, pričom neurčitosť tohto obsahu nemožno odstrániť a prekenuť ani za použitia výkladových pravidiel. Zrozumiteľnosť potom vyjadruje kvalitu spôsobu (formy) prejavu vôle; právny úkon je nezrozumiteľný, ak konajúci po jazykovej stránke nedosiahol v dôsledku chybného slovného či iného sprostredkovania jasné vyjadrenie vôle a objektívne nemožno ani výkladom právneho úkonu zistiť, čo chcel účastník právneho úkonu prejavovať (Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 314). Ustálená súdna prax teda (v zhode s právnou doktrínou) vyvodzuje, že záver o neplatnosti právneho úkonu pre jeho neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť je opodstatnený len vtedy, ak pochybnosti o jeho obsahu sa nepodarilo odstrániť ani výkladom za použitia výkladových pravidiel stanovených všeobecne v § 35 ods. 2 a 3 OZ a pre obchodné záväzkové vzťahy tiež v § 266 Obchodného zákonníka.

Záver o tom, že určitý právny úkon je neplatný pre neurčitosť jeho predmetu, sa musí opierať o rozumný výklad predmetného zákonného ustanovenia. Nemožno si vystačiť iba s gramatickým výkladom. Významnú úlohu tu hrá predovšetkým teleologický výklad. Je preto vždy potrebné sa pýtať na účel zákonného príkazu alebo zákazu (Na ÚS ČR z 28.02.2013, sp. zn. III. ÚS 3900/12).

Ústavný súd zdôrazňuje, že v súkromnoprávnej sfére je vždy potrebné posudzovať určitosť právneho úkonu vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu, pričom pre interpretáciu obsahu záväzkového vzťahu je rozhodujúca skutočná vôľa oboch zmluvných strán v čase uzavretia zmluvy (Na ÚS ČR z 28.02.2013, sp. zn. III. ÚS 3900/12).

V tejto súvislosti sa žalobca absolútne nestotožňuje s právnou argumentáciou súdu, podľa ktorej je postúpenie pohľadávky neplatné z dôvodu neurčitosti, nezrozumiteľnosti, či nedovoleného plnenia. Právny titul nebol sporný, nakoľko ním je Zmluva, pričom súd vyhodnotil ako spornú len výšku postúpenej pohľadávky. Zároveň žalobca zastáva názor, že čo do neurčitosti, (najmä) nezrozumiteľnosti a nedovolenosti plnenia je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, nakoľko z odôvodnenia súdu nevyplývajú také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné považovať takto postúpenú pohľadávku

za neurčitú, či nezrozumiteľnú. Žalobcovi nie je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejmé, z akého dôvodu postupca nemohol postúpiť na žalobcu pohľadávku tak, ako to bolo uvedené v Zmluve o postúpení pohľadávok v zmysle jej prílohy. V prvom rade splatnosť pohľadávky (celej) v čase postúpenia nebola sporná. Napokon rozhodujúcou skutočnosťou je podľa názoru žalobcu fakt, že sa postupoval celý objem dlhu, to znamená, že aj v prípade, ak by sa celkový objem dlhu splácal v splátkach, nebol by vo svojej podstate odlišným od dlhu na jednorazové plnenie. Podľa názoru žalobcu skutočnosť, či došlo k vyhláseniu splatnosti pôžičky nemá žiaden vplyv na celkový dlh, nakoľko sa mení „len“ splatnosť pôžičky, nie však jeho výška, ktorá bola určitým spôsobom dojednaná už v pôvodnej Zmluve (za tam uvedených predpokladov).

Ak potom súd dospel k záveru, že bolo postúpené viac práv ako mohlo byť, mal pozitívne prejednať a rozhodnúť o tých právach, ktoré boli postúpené do výšky samostatných splatných pohľadávok (splátok) ako sám uviedol, čo však súd neurobil.

Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/53/2020 z 31.05.2021, R 119/2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Obo 1/2009 kde: „Dlžník nielenže nemá povinnosť, ale ani právo zisťovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.“

Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 32 Odo 293/2002: „Plněním dlužníka postupníkovi poté, co mu postupitel oznámil postoupení pohledávky, závazek dlužníka zaniká, a to v případě, kdy smlouva o postoupení pohledávky (z jakéhokoliv důvodu) neexistuje.“, tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 32 Odo/201/2004: „Oznámili dlužníku postoupení pohledávky postupitel, soud nezkoumá, zda je smlouva o postoupení platná.“, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 21 Cdo 1328/2007.

Žalobca s poukazom na účinky postúpenia pohľadávky voči žalovanému naďalej zastáva názor, že k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo platne. Napriek uvedenému pre úplnosť uvádza, že podľa jeho názoru aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (čo v tomto prípade podľa názoru žalobcu nenastalo), by žalobca mal na základe oznámenia o postúpení pohľadávky aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie pohľadávky v tomto konaní – keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník (žalovaný) môže doceliť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi (bez ohľadu na platnosť, alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky), a to bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie jedného z takto domnelých veriteľov (v prípade nejasností ohľadom platnosti postúpenia pohľadávky).

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 32Cdo/4511/2009: „I. Oznámením o postoupení pohledávky adresovaným dlužníkovi vyvolá postupitel změnu osoby oprávněné přijmout plnění a také na sebe bere riziko vyplývající z toho, že i v případě neplatnosti (či neexistence) smlouvy o postoupení pohledávky splní dlužník dluh třetí osobě (postupníkovi) s účinky i pro postupitele. Samotným postoupením pohledávky však nedochází k jiné změně závazku než v osobě věřitele a v případě, že smlouva byla neplatná, dochází k tomu, že k věřiteli přistupuje další osoba oprávněná přijmout plnění s účinky i pro (původního) věřitele.“

Právní skutečností, na kterou právo váže změnu osoby oprávněné přijmout plnění, je oznámení postupitele dlužníkovi – vubec není podstatné, zda ve skutečnosti k postoupení (cesi) platně či vubec došlo. Notifikační úkon vyvolá zamýšlené právní důsledky týkající se osoby oprávněné přijmout plnění i tehdy, jestliže k cesi vubec nedošlo či smlouva o postoupení byla neplatná. Otázka, zda pohledávka byla skutečně postoupena a zda postoupení bylo platné, lze řešit jen ve sporu mezi postupitelem a postupníkem.“

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29Cdo/4868/2009: „Dlužník, kterému bylo postoupení pohledávky oznámeno postupitelem, způsobí svým plněním, započtením nebo jiným způsobitelným právním úkonem učeným vůči postoupníkovu zánik pohledávky, i kdyby ve skutečnosti nedošlo k (platnému) postoupení pohledávky neby kdyby účinky smlouvy o postoupení pohledávky následně zanikly (pominuly) Požíva přitom právní ochrany postup dlužníka, který při plnění svých povinností vycházel z oznámení věřitele o postoupení pohledávky.“

Prípadná neplatnosť zmluvy o postúpení je výhradne vecou sporu medzi postupcom a postupníkom – ktorý však ničím neovplyvňuje povinnosť dlžníka plniť svoj záväzok – na základe oznámenia o postúpení pohľadávky vykonaného postupcom na účet postupníka – pričom takéto plnenie postupníkovi nie je bezdôvodným obohatením ani v prípade neplatnosti postúpenia pohľadávky, keďže dlžník plnil podľa ust. § 526 OZ a spôsobil tak zánik záväzku (napriek prípadnej neplatnosti postúpenia).

Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.931,82 eur s prísl., a to titulom Zmluvy o splátkovom úvere č. 6409011052. Súd prvej inštancie svojím v poradí druhým rozsudkom žalobu zamietol, keď mal za to, že argumentácia žalobcu o aplikácii ust. § 563 OZ je nesprávna, avšak zároveň uviedol, že žalobca nie je aktívne legitimovaný z dôvodu neurčitosti Zmluvy o postúpení pohľadávky.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k zamietnutiu žaloby z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a žalovaným bola dňa 13.09.2014 uzatvorená Úverová zmluva, predmetom ktorej bol bezúčelový revolvingový úver, s výškou kreditného limitu 2.400 eur, s výškou splátky 4 % z dlžnej čiastky, s ročnou úrokovou sadzbou 26,28 %, 11,88 %, priemernou hodnotou RPMN 24,36 %, RPMN 31,5 %, s celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 2.759,06 eur.

Listom zo dňa 21.06.2017 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil postúpenie pohľadávky na žalobcu ku dňu 13.09.2014 v celkovej sume 3.347,52 eur.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že právny predchodca žalobcu nedostatočne skúmal bonitu žalovaného. Jeho povinnosťou bolo posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom sa berie do úvahy najmä doba, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výška spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Už súd prvej inštancie uviedol, že zo zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ bol

zamestnancom v spoločnosti Albatros spol. s r.o. od 07/2007 s čistým mesačným príjmom 1.000 eur. Príjem jeho partnerky bol vo výške 320 eur a počet vyživovaných detí 0. Na výzvu súdu žalobca v tomto smere reagoval podaním z 27.01.2020 (čl. 138), ktoré doplnil podaním z 10.03.2020 (čl. 150), kde uviedol, že pri posudzovaní bonity v registri Solus klient nebol uvedený, verifikácia klienta nebola, verifikácia zamestnávateľa nebola, dokumentácie klient nepredložil k posúdeniu; so záverom - výpočet bonity skončil s kladným výsledkom umožňujúcim klienta zadĺžiť. Klient u nich mal už dva riadne splatené úvery, jeden bol tiež revolvingový. Žalobca však nepreukázal akým spôsobom overoval túto skutočnosť, resp. ako postupoval pri posudzovaní bonity žalovaného. Žalobca nemal preukázanú žiadnu konkrétnu výšku jeho mesačného príjmu za primerané obdobie pred poskytnutím úveru, a nijakým spôsobom nezisťoval jeho výdavky. V tomto smere odvolací súd odkazuje na svoje skoršie rozhodnutie vo veci a i na záver súdu prvej inštancie v tom, že bola dôvodná aplikácia ust. § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.

Žalobca v odvolaní tiež namietal tú skutočnosť, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam, nakoľko v prejednávanej veci došlo k postúpeniu pohľadávky po uplynutí konečnej splatnosti úveru.

Odvolací súd v tomto smere uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 17 ods. 1 umožňuje previesť práva zo spotrebiteľskej zmluvy z veriteľa na tretiu osobu - veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. zákona o spotrebiteľských úveroch aj v prípade, ak predmetom postúpenia bola pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru. Ďalej však uvedené nerozvinul a nie je zrejmé ako dospel k záveru, že pokiaľ bolo predčasné zosplatenie pohľadávky neplatné, k postúpeniu pohľadávky nedošlo po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru. Pri revolvingových úveroch platí (o ktorý prípad ide v tomto konaní), že žalovaný mohol postupne čerpať finančné prostriedky do dohodnutej sumy a žalobca ich do tejto dohodnutej sumy dopĺňal. Takýto druh zmlúv je teda zvyčajne uzatvorený na dobu neurčitú a aj v tomto prípade bola zmluva uzavretá na dobu neurčitú a pokiaľ dlžník pravidelne spláca dlžnú sumu, veriteľ mu vždy úverový kredit dopĺňa. Žalovaný však mohol vyčerpať úver jednorazovo, podľa zmluvy čerpať úver do úverového rámca 2.400 eur, pričom výška mesačnej splátky bola stanovená na 4 % z dlžnej sumy. Podľa listinných dokladov k postúpeniu pohľadávky prišlo na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14.06.2017. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcom neboli preukázané zákonné podmienky postúpenia pohľadávky.

Žalobca na výzvu odvolacieho súdu reagoval tak, že vzhľadom k tomu, že Zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala dojednanie o termíne konečnej splatnosti je potrebné uzavrieť, že Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, v zmysle čoho jednoznačne vyplýva, že termín konečnej splatnosti čerpania úveru z karty v zmysle vyššie uvedeného nebol jednoznačne určený, a preto je toho názoru, že postupca si sám stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu žalovaným a to zaslaním výzvy zo dňa 30.04.2016, ktorou vyzval žalovaného na splnenie dlhu.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu v tom, že nakoľko ide o revolvingový úver, bolo dôvodným postupovať v zmysle ust. § 563 OZ pri splnení podmienok, odvolací súd nezdieľa uvedený záver a má za to, že i v danom prípade mal žalobca postupovať pri splnení podmienok podľa ust. § 565 OZ. V tomto smere odvolací súd opäť poukazuje na správnosť záverov súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne odkazuje. K uvedenému a k argumentácii žalobcu iba dodáva, že aj keď splatnosť úveru bola dohodnutá v mesačných splátkach vo výške 4 % z dlžnej sumy, bol dohodnutý termín mesačnej splátky (vždy k 20. dňu v mesiaci). Zároveň v Úverových podmienkach v hlave 5. mali dohodnuté podmienky splácania v § 1 a tiež § 8 tak, že klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver a to v pravidelných mesačných splátkach, kde termín splatnosti a výška mesačnej splátky je určená v ÚZ. Prvú splátku hradí klient až v mesiaci nasledujúcom po zúčtovacom období, v ktorom vykonal prvé čerpanie z úverového účtu. Za zúčtovacie obdobie sa považuje jeden kalendárny mesiac. Výška pravidelnej mesačnej splátky je stanovená ako percentuálna časť nesplatennej dlžnej čiastky (t.j. výška vyčerpaného nesplateného úveru spolu s dlžnými poplatkami a dlžnými úrokmi a príp. sankciami) k poslednému dňu zúčtovacieho obdobia. Odvolací súd nie je viazaný právnym názorom odvolacích súdov, na ktoré žalobca poukázal,

navyše treba uviesť, že úverové podmienky neboli totožné s tými, ktoré sú predmetom posúdenia v tomto konaní.

Nesprávnym však bolo právne posúdenie a záver súdu prvej inštancie pokiaľ ide aktívnu legitimáciu žalobcu a naopak odvolací súd má za to, že žalobca je aktívne legítimovaný a jeho nárok je dôvodný.

Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa úverových podmienok v hlave 16 v § 5 mali účastníci zmluvy dohodnutú možnosť zo strany veriteľa postúpiť pohľadávku z Úverovej zmluvy tretím osobám.

V zmysle Zmluvných podmienok, pri výške mesačnej splátky minimálne 4% z dlžnej sumy a na základe prehľadu čerpania úveru a jeho splácania (čl. 43), kedy žalovaný len za rok 2014 (od uzatvorenia zmluvy 13.09.2014) a január 2015 čerpal úver vo výške 2.479,44 eur, z ktorého do 16.01.2015 zaplatil sumu 172 eur, pri výške úveru 2.307,44 eur (2.479,44 eur – 172 eur), má odvolací súd za to, že splatnosť tohto dlhu nastala vo februári 2017, teda 4 mesiace pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa prehľadu splátok žalovaný čerpal úver do októbra 2015 vo výške 3.025,41 eur a do tohto dátumu splatil 1.072,40 eur. Aj keď splatnosť niektorých ďalších splátok z úveru, ktorý bol čerpaný po januári 2015 bola neskôr než došlo k postúpeniu pohľadávky, v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi spoločnosťou Home Credit, a.s. a žalobcom zo dňa 14.06.2017 bola postúpená pohľadávka vyplývajúca z Úverovej zmluvy č. 6409011052 v objeme 3.347,52 eur (vrátane príslušenstva), teda vo vyššej výške než si uplatňuje žalobca svojou žalobou.

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v tom, že Zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná z dôvodu, že predmetom je pohľadávka s výškou istiny 2.394,20 eur s jedným dátumom splatnosti (§ 103 OZ) a táto pohľadávka je odlišnou pohľadávkou od pohľadávok veriteľa na úhradu jednotlivých splátok. Má odlišný právny režim a z právneho hľadiska ju nemožno zamieňať.

Ustanovenia § 524 a nasl. OZ, okrem písomnej formy zmluvy o postúpení pohľadávky neobsahujú žiadne osobitné obsahové náležitosti zmluvy. Všeobecne však platí, že zmluva musí byť určitá, čo v prípade zmluvy o postúpení pohľadávky znamená, že z nej musí byť zrejmé, kto je v postavení postupcu, postupníka, dlžníka, musí byť nad všetky pochybnosti zrejmá samotná pohľadávka, ktorá je postúpená a to tak, aby bola identifikovateľná a nezameniteľná. V otázke určitosti prejavu judikatúra súdov dospel k záveru, že jak nemá postupca voči dlžníkovi v čase postúpenia inú pohľadávku s predmetom plnenia rovnakého druhu ako u postupovanej pohľadávky (teda zameniteľnú pohľadávku s postupovanou pohľadávkou), potom treba mať za to, že postúpenie pohľadávky je v zmluve o postúpení pohľadávky uzatvorenej v zmysle ustan. § 524 a nasl. OZ dostatočne identifikovateľné aj vtedy, ak ju vymedzuje len údaj o osobe dlžníka a predmetu plnenia (pozri 29Cdo 1890/2011 NS ČR). Pre vymedzenie určitosti stačí aj odkaz na príslušnú zmluvu.

Na základe uvedeného a s ohľadom na obsah Zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu (Home Credit Slovakia, a.s. ako postupcom) a žalobcom uzatvorenej dňa 14.06.2017 a jej príloh č. 1 má odvolací súd za to, že táto bola dostatočne určitá a zrozumiteľná, keď z nej je zrejmé, na základe akej zmluvy došlo k čerpaniu úveru, v akej výške bol úver čerpaný, kedy došlo k poslednému čerpaniu peňažných prostriedkov. Uvedený je aj celkový objem peňažných prostriedkov, ktoré sú predmetom postúpenia. Je možné preto uviesť, že je dostatočne určitá a na uvedenom nemení nič na tom, že predmetom postúpenia podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok bola pohľadávka po zosplatnení a nie jednotlivé pohľadávky na úhradu splátok úveru, ktoré sa už stali splatnými.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 388 CSP zmenil a priznal žalobcovi žalovanú istinu i s príslušenstvom, ktoré si uplatnil odo dňa nasledujúceho po účinnosti postúpenia pohľadávky, kedy bol žalovaný s plnením v omeškaní. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie a nakoľko zo strany súdu prvej inštancie išlo o nesprávne právne posúdenie, odvolací súd majúci zato, že nárok žalobcu je dôvodný, zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania.

Odvolaciemu súdu neušlo pozornosti, že súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie o náhrade trov konania v rozpore s výrokom, avšak nakoľko odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, zmenil aj rozhodnutie o trovách konania podľa § 396 ods. 1, 2 CSP (ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie), v spojení s § 255 ods. 1 CSP a odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie vo vzťahu žalobcu a žalovaného tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP z dôvodu úspechu žalobcu v plnom rozsahu (s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu), vznikol mu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v konaní neúspešnému. Rozhodnutie o prvoinštančných trovách a i trovách odvolacieho konania boli rozhodnuté jedným výrokom.

Rozsudok bol v odvolacom senáte prijatý v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).